Hindistan’ın Saldırılarına Karşı Pakistan’ın Stratejik Yanıtı ve Askerî Hafızası

Pahalgam’da 26 turistin hayatını kaybettiği terör saldırısının ardından Hindistan’ın, iki ülke arasında barışı korumaya yönelik önerileri reddetmesi ve saldırıya ilişkin olarak Pakistan’ın herhangi bir dahli olduğuna dair somut bir kanıt sunmaksızın doğrudan Pakistan’ı suçlaması, Hindistan’ın Pakistan’ın egemenliğini zayıflatmayı amaçlayan uzun vadeli stratejisinin açık bir yansımasıdır.

Hindistan, Pakistan’ı suçlayarak 1960’ta imzalanan Indus Su Anlaşması'nı tek taraflı olarak askıya aldı. Ardından Hindistan, Bahawalpur, Muridke, Sialkot, Shakar Garh ile Pakistan kontrolündeki Keşmir'de yer alan Muzaffarabad ve Kotli dâhil altı Pakistan şehrini bombaladı. Aralarında üç yaşında bir kız çocuğunun da bulunduğu birçok Pakistanlı şehit oldu. ‘Sindoor Operasyonu’ sırasında camiler hedef alındı ve birçok masum sivil yaralandı. Ancak olaylar burada bitmedi; sınır hattında yoğun topçu atışları durumu daha da kötüleştirdi. Büyük bir göç başladı ve insanlar evlerini terk ederek güvenli bölgelere akın etti. Hindistan, drone saldırılarına başladı ve Orta Pencap’taki her büyük şehir hedef alındı. Bu drone saldırıları nedeniyle Pakistan, Pakistan Süper Ligi Kriket Şampiyonası’nı iptal etmek ve yabancı uyrukluları 9 Mayıs'ta ülkeden göndermek zorunda kaldı. 10 Mayıs’ta Hindistan, Rawalpindi’deki Pakistan Ordusu Karargahı yakınında bulunan bir hava üssü de dahil olmak üzere Pakistan’ın üç hava üssüne saldırdı.

Hindistan'ın Pakistan’a 6-7 Mayıs gecesi düzenlediği saldırının ardından, Pakistan Başbakanı, Hindistan’ın “herhangi bir kanıt sunamadığını ve Pahalgam saldırısını yanlış bir şekilde Pakistan ile ilişkilendirmeye çalıştığını” açıkladı. Pakistanlı liderlerin tüm açıklamalarında, yaşanan durumun bir terör meselesi olduğu vurgulanmış, ülkenin iş birliğine açık olduğu ifade edilmiş ve olayın aydınlatılması amacıyla uluslararası bir soruşturma komisyonunun kurulabileceği önerilmiştir. Bu açıklamalar, tansiyonu düşürmeyi ve krize siyasi bir çözüm bulunmasını hedefleyen yapıcı bir yaklaşım göstermektedir.

Diğer yandan askeri savunma hazırlıkları yapan Pakistan ordusu Fransız yapımı Rafale savaş uçakları da dahil olmak üzere altı Hint uçağını düşürdü. Aynı şekilde İsrail yapımı çok sayıda Hint insansız hava aracını da düşürdü. Rawalpindi’deki Chaklala Hava Üssü’ne yapılan füze saldırısının hemen ardından misilleme olarak Pakistan, “Bünyan’ul Marsus” operasyonunu başlatarak Hindistan içlerindeki pekçok askeri noktayı vurdu. Pakistan’ın hava üstünlüğü ve sahada uyguladığı askeri strateji, yalnızca Hindistan’ı değil, son dönemde İsrail ve Batılı ülkelerden ileri düzeyde askeri teknoloji tedarik eden birçok ülkeyi ve askeri analiz çevrelerini de şaşırtmış durumdadır.

Pakistan’ın savaş alanındaki başarısı kolay elde edilmiş bir zafer değildir; genel olarak 1947’den beri ve özellikle de 1971’den sonra atılan askeri asımların bir sonucudur. Silahlı kuvvetler bu an için son 75 yıldır hazırlık yapmaktaydı. Bu, Pakistan için büyük emeklerle elde edilmiş bir sonuçtur. Pakistan’ın, nüfusça kendisinden dört kat büyük bir ülkeye karşı yalnızca birkaç saat içinde hava üstünlüğü kurabilmesi, sadece savaş yöntemlerinde değil, aynı zamanda günümüz savunma doktrinlerinde de tarihi bir kırılma noktasıdır. Pakistanlı pilotlar, silahlı kuvvetlerin 75 yıllık emeği ve Pakistan halkının onurlu duruşunu göstermiştir.

1. 1971’den Günümüze: Hindistan’ın Pakistan’ı İstikrarsızlaştırma Siyaseti

1971 yılında Pakistan’ın iç dinamiklerinin de etkisiyle Hindistan, zafer naralarını hiç bırakmadı. O döneme dair detaylara girmek bugünün bağlamında referans amacıyla hatırlanması yerinde olacaktır. 1971 sonrasında Hindistan, askerî kahramanlıklarını yücelten filmler çekti, Pakistan’ı aşağılamak için kültürel ve diplomatik araçları kullandı, savaş yorgunu Pakistan’a kendi şartlarını dayatan anlaşmalar imzaladı ve “iki millet teorisinin” Hint Okyanusu’nda boğmasıyla övündü. Hindistanlı yazarlar, Hindistan’ı üstün, korkusuz ve profesyonel ordusuyla düşmanlarını kolayca alt edebilecek bir devlet olarak tanımlayan sayısız kitap kaleme aldılar.

Hindistan, Pakistan’a karşı tüm kaynaklarını seferber etti; medya, istihbarat servisi (RAW), siyasi partiler

ve düşünce kuruluşları adeta birer propaganda aracına dönüştü. Yıpratma kampanyaları düzenlendi, Pakistan halkının moralini bozmak için aşağılayıcı yeni kavramlar uyduruldu.

1.1. Hindistan'ın Karalama Kampanyaları

Hindistan'ın Pakistan'a yönelik yayılmacı siyasetini kavrayabilmek için, son 25 yıldaki Hindistan-Pakistan ilişkilerini gözden geçirilmesi gerekir. Dünya, 11 Eylül sonrası Soğuk Savaş'ın sona erdiğini düşünürken, bu iki komşu ülke arasında yeni bir "ikili soğuk savaş" dönemi başlamıştı. Amerika'nın Afganistan'a müdahalesinin ardından, ABD Pakistan'ı militanlara sığınak sağlamakla suçladı ve ülkede insansız hava araçlarıyla (İHA) saldırılar düzenlemeye başladı. Bu saldırılar, Hindistan'a da Pakistan'ı açık şekilde karalama fırsatı sundu.

Bir yandan Pakistan, ABD'ye her türlü desteği sağlarken; diğer yandan Hindistan, Batı'nın ve Amerika'nın örtük rızasıyla Pakistan'ı bir "terörist devlet" olarak göstermek için propaganda kampanyaları yürütüyordu.

Pakistan'daki siyasi krizler, Hindistan için bir fırsat olarak görüldü ve iç işlere dolaylı müdahaleler başladı. Bu durum ülkeyi çok kırılgan bir konuma getirdi. Uluslararası alanda bazı akademisyenler ve yorumcular, Pakistan'ı "başarısız devlet" (fail state) olarak tanımlamaya başladı. Bazıları daha ileri giderek Pakistan'ı "Müslüman Siyonist devlet" veya "doğudan gelecek bir saldırıya direnemeyecek bir yapı" olarak gösterdi.

1.2. Hindistan'ın Keşmir Yayılmacılığı: Gerilimde Yeni Bir Eşik

2019'da Hindistan, Hindistan işgali altındaki Keşmir'den Anayasa'nın 370. ve 35-A maddelerini tek taraflı olarak kaldırdığını açıklaması Pakistan'a yönelik yalnız bir propaganda ve hibrid savaş değil askeri güç dengelerini de değiştirmek istendiğinin önemli bir kırılma anını oluşturur.

Bu karar, Keşmirliler için uzun ve karanlık bir sürecin başlangıcı oldu. İnsanlar ayrım gözetmeksizin binlercesi hapse atıldı, sivil hakları ellerinden alındı ve tarif edilemez işkencelere maruz bırakıldılar. Keşmirli kadınlara hak ihlalinde bulunuldu, gençler öldürüldü; yaşlılara ve çocuklara bile merhamet gösterilmedi. İletişim hatları kesildi, dünya ile bağlantıları tamamen koparıldı. Hatta evlerinin ışıklarını açmalarına bile izin verilmedi; ışık yaktıkları takdirde Hindistan ordusu tarafından işkenceye uğradılar.

Bu baskılar birkaç günle sınırlı kalmadı, neredeyse dört yıl boyunca devam etti. Modi liderliğindeki Hindutva ideolojisine sahip hükümet, Keşmirlilerin iradesini kırmak için her türlü insanlık dışı yönteme başvurdu. Ünlü APHC lideri Seyyid Ali Gilani'nin cenaze namazını kılmalarına dahi izin verilmedi. Mir Vâiz Ömer Farûk yaklaşık dört yıl boyunca ev hapsinde tutuldu. Yasin Malik, Şebbîr Ahmed Şah, Musarrat Âlem ve diğer birçok lider ise hâlâ yıllardır hapiste tutulmaktadır.

Pakistan, Keşmir'deki durumu her düzeyde gündeme getirmeye çalıştı ancak kimse ilgilenmedi. Araplar, Amerikalılar, tüm Batı dünyası, bölgesel ve komşu ülkeler—hiçbiri o dönemde Pakistan'ın yanında durmadı. Bu durum sadece diplomatik bir yalnızlık değildi; aslında uluslararası camia, durumu yanlış değerlendirdi ve sahayı Hindistan'ın sunduğu verilerle anlamaya yetindi.

Hindistan'ın Pakistan'a karşı hasmane tutumunun tezahürünün tekrarı ABD'nin 2021'de Afganistan'dan çekilmesiyle ortaya çıktı. Taliban'ın geri dönüşü Hindistan için büyük bir geri adımdı ve Modi yönetimindeki Hindistan "Eğer Amerika, terörle mücadele bahanesiyle Pakistan'da İHA saldırıları düzenleyebiliyorsa, Hindistan neden yapamasın?" düşüncesine büründü. Bu düşüncenin temel amacı, Pakistan'ı Hindistan'ın hegemonyası altında tutmak ve bölgesel üstünlük göstermekti.

2. Pakistan'ın Stratejik Sabrı ve Direniş Hafızası: Askeri Disiplin

Hindistan'ın karalama kampanyasının asıl amacı, Pakistan'ın Keşmir halkına verdiği öz yönetim mücadelesi desteğini "terörizm" olarak göstermekti. Uluslararası kamuoyunun Hindistan'ın perspektifinden olaylara bakması ve söylenenlere inanması hedeflendi. Pakistan defalarca Hindistan'ın ülkesinde terörizmi desteklediğini dile getirdi, ancak özellikle Batı bu çağrılara kulak tıkadı.

Hindistan'ın Ulusal Güvenlik Danışmanı Ajit Doval'ın Pakistan'ı istikrarsızlaştırmak için terörist grupları desteklediklerine dair açıklamaları kamuya açık kayıtlarla sabittir. 2016 yılında Belucistan'da yakalanan Hindistan donanmasına bağlı subay Kulbhushan Yadav da Pakistan'da terör faaliyetlerine destek verdiğini itiraf etmiştir.

Pakistan, bombalı saldırılarla, terör eylemleriyle, karalama kampanyalarıyla ve uluslararası alanda itibarsızlaştırma çabalarıyla baş etmek zorunda kaldı. Dünya, Çin'e rakip olacağı gerekçesiyle bir yandan Hindistan ekonomisini överken, diğer yandan onun bölgesel üstünlük söylemini kabullenmiş görünüyordu. Tüm bu zorluklara rağmen, ekonomik darboğaz, borç yükü ve siyasi istikrarsızlık içindeki Pakistan, Keşmir halkına verdiği desteği asla geri çekmedi ve toprak bütünlüğünü koruma kararlılığını hiçbir zaman tereddüt etmedi.

Tüm bu süreçte Pakistan, özellikle de silahlı kuvvetleri, adeta küllerinden yeniden doğmak üzere kapsamlı bir yeniden yapılanma sürecine girdi. Nükleer silah geliştirildi, füze programı başlatıldı ve Pakistan'ın ulusal çıkarlarının korunması için disiplinli ve profesyonel bir askeri yapı inşa edildi. Ülkenin ana odak noktası, "kalan Pakistan"ın varlığını sürdürebilmesiydi. Halk ile ordu omuz omuza vererek güçlü bir savunma sisteminin inşasına katkı sundu.

Dünyada pek çok az ülke, savunma alanında Pakistan kadar kararlı ve hızlı bir gelişim göstermedi. Zira kendisini düşman olarak tanımladığı Hindistan'ın kendi adını dünya haritasından silmek istediğini farkındaydı. Pakistan için devasa bir düşmanın tehditlerine karşı yalnızca güçlü bir savunma hattı, "asgari düzeyde caydırıcılık" sağlayabilirdi.

Komşu bir ülke olarak Pakistan, Hindistanlı liderlerin kibirli zihniyetini ve özellikle iktidardaki BJP (Başbakan Narendra Modi'nin partisi kadrolarının "Pak diyarı"na karşı taşıdığı kini çok iyi tanıyor. Savaşta en kritik unsur "zaman ve mekândır"; ve Pakistan, bu zafer için tam 54 yıl sabırla bekledi. Son savaş sıfır toplamlı bir oyundu ve Pakistan, düşmanına hiçbir "kazan-kazan" ihtimali sunmadan elde ettiği bu uzun döneme dayalı stratejik sabrının bir neticesidir.

Pakistan'ın Afganistan'daki tecrübesi ve içerideki terörle mücadelesi, silahlı kuvvetlerine sınırlı ölçekli savaşlar konusunda ciddi bir yetkinlik kazandırdı. Halkın kararlılığı ve ordunun profesyonelliği, Hindistan'ın inşa etmeye çalıştığı kaostan çıkılmasını sağladı.

Hindistan, bir gerçeği unuttu: Alt kıtanın Müslümanları bu devleti kurarken tehditlere kulak asmamıştı. Bu insanlar Hindistan'ı terk etmiş, dönemin siyasi ikiyüzlülüğüne karşı bağımsızlıklarını ilan etmişti. Bu ülke, sadece refah için değil; büyük sorumluluklara hazırlıklı olmak için kurulmuştu. Böylesi asılsız suçlamalara boyun eğmeleri mümkün değildi.

Hindistan bu kadar basit bir yaklaşımla düşünülürken, Hindistan temel bazı gerçekleri göz ardı etti:

- **Birincisi**, Pakistan onların komşusudur; nükleer güce sahip ve son 20 yıldır görünmeyen, tanımlanamayan bir düşmanla savaş tecrübesi olan bir orduya sahiptir.
- **İkincisi**, Pakistan'ın savunma alanındaki her hamlesi, baş düşmanı olan Hindistan'a göre şekillendirilmiştir.
- **Üçüncüsü**, en zorlu koşullarda bile Pakistan, Keşmir konusundaki tutumundan asla geri adım atmamıştır.

3. Sonuç: Yeni Jeopolitik Gerçeklikte Pakistan'ın Savunma Caydırıcılığı

Sonuç olarak son 25 yılda Hindistan, her kırmızı çizgiyi aşarak Pakistan'ı her kapıyı çalmaya zorladı. Ancak Pakistan bir sonuç alamadı. Birleşmiş Milletler (BM), İslam İşbirliği Teşkilatı (İİT), Güney Asya Bölgesel İşbirliği Örgütü (SAARC) ve diğer uluslararası ve bölgesel kuruluşlar Hindistan'ın saldırganlığını durduramadı. Hindistan, Güney Asya'nın 'İsrail'i olarak kendini tanımlamaya çalıştı ve her ülkeye yönelik saldırgan bir politika benimsedi. Pakistan, Bangladeş, Nepal veya Çin gibi bölgedeki her ülkenin egemenliğini küçümseyerek egemenliklerini ihlal etti. Büyümekte olan ekonomi, geniş coğrafya ve ABD ve İsrail'in desteği Hindistan'a, komşu ülkeleri boyunduruğu altına alma imkânı sunma düşüncesinin gelişmesine neden oldu. Diplomatik çabalar herhangi bir sonuç getirmedi, uluslararası toplum, Hindistan'ın Amerika, Kanada ve Avrupa'da muhalifleri öldürmesi gibi suçlar işlediği sırada bile Batı dünyası sessiz kaldı.

Pakistan halkı, iç farklılıklarını bir kenara bırakarak güvenlik kurumlarıyla omuz omuza vererek ulusal bir birlik sergilemiş ve savaşı başlatan Hindistan'a karşı çatışmayı dikkatli ve stratejik bir zaferle sonlandıran taraf olmuştur.